

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 116.

Ellevte Session.

72de Møde.

Lørdagen den 31te Marts Kl. 7 Aften.

(Forsæt.)

Justitsministeren: De Yttringer, der bleve bragte af den 8de Landstthingsmand for 2den Kreds (Frølund), frenkoin under en saadan Form, at jeg vistnok med megen Sikkerhed kunde lade være at tage Hensyn til dem; men jeg troer dog, at det vilde være passende at tilføie nogle Bemærkninger. Den kongelige Resolution hjemler Justitsministeriet en Bemyndigelse til at paabegynde den omhandlede Reform (Christensen: Maa jeg bede om Ordet!). Senere er det igjennem den Paragraph, der har givet Anledning til de mange Forhandlinger, kommet dertil, at Bemyndigelsen skulde forandres til en lovbestemt Regel. Bestemmelsen skulde kun omfatte efter Paragraphens Indhold det, at Reformen skulde gjenføres. Den anden Afdeling heraf: hvorledes den skulde gjenføres, blev ikke omhandlet i Paragraphen. Til disse Bemærkninger knytter min Opfattelse af Sagen sig og den Stilling, jeg indtager i Forhold til den foreslaaede Beslutning.

Christensen: Jeg vil haabe for Landet og for den ærede Justitsminister, at en nøiere Betragtning af den kongelige Resolution vil overbevise ham om, at den siger noget Mere, end han udtrykte sig, at den nemlig kun skulde hjemle Justitsministeriet en Bemyndigelse; den paalægger Justitsministeriet en Forpligtelse.

Bloug: Jeg kan ikke modstige de ærede Medlemmer, der have yttret formelle Betæneligheder ved den foreliggende Beslutning; jeg troer selv, at der er saadanne, men det, der for mig er det Afgjørende, er, at den aabner en, om endog saa kun svag Mulighed til at faae en Lov ført igjennem, hvis Udstedelse jeg anseer for meget ønskelig, navnlig af Hensyn til de talrige Medborgere, hvis Interesser ere stærkt berørte derved. Jeg troer, at det havde været meget bedre, at man havde enedes saavel med Justitsministeren som med det andet Thing om en Bestemmelse af lignende Indhold i selve Loven; men da denne Mulighed nu er saagodtsom affaaen, saa at der neppe er Andet tilbage end dette, skal jeg for mit Vedkommende gaae ind paa Beslutningen, ikke just med det Forsæt, som den 4de Landstthingsmand for 1ste Kreds (Madvig), ikke at ville gjøre et saadant mindre correct Skridt flere; thi naar jeg er fuldkommen vis paa, at jeg ikke træder Nogens Ret for nær og ikke overtræder nogen Lov, og den reelle Gjenstand, hvorom der er Spørgsmaal, er af Bigtighed, saa er jeg ikke saa nøieregnende med Correctheden, — men med det Forsæt, at jeg ikke vil være med at skabe Vanstueligheder, hvor de efter min Formening ikke behøves.

Madvig: At være med at skabe Vanstueligheder, hvor det ikke behøves vil jeg heller aldrig; men der er enkelte Vanstueligheder, som for mig ere af stor Betydning. Jeg skal nu ikke tale videre herom; men jeg vil kun sige, at jeg ønsker, ligeoverfor den 3die Lands-